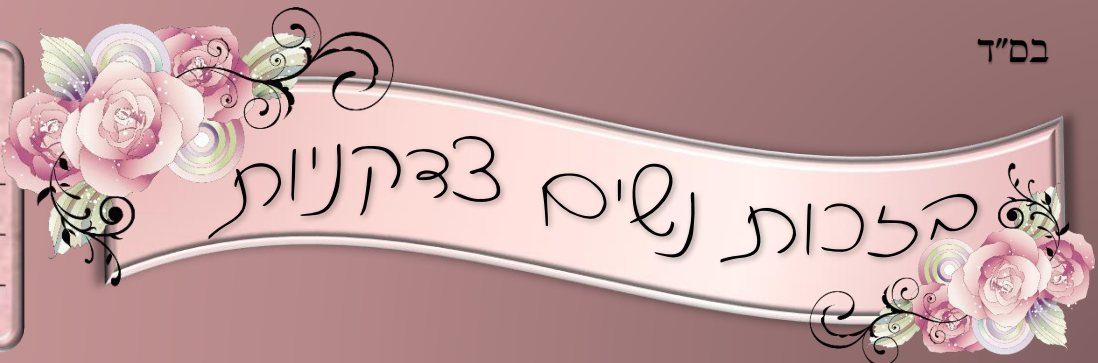

זמני כניסת ויציאת השבת ע"פ לוח עתים לבינה			
בני ברק	באר שבע	נתיבות	הדלקת נרות
16:43	16:50	16:38*	צאת השבת
17:45	17:46	17:47	רבינו תם
18:21	18:21	18:21	

* 30 דק' קודם תשקיעה

פנינה לנשמה

סגולה מהרה"ק ר' מנחם מנח' מרימנוב ז"א
לומר ביום ג' דפרשת בשלח
פרשת הוא שנים מקרא ואחד תרגום

התנאי לגאולה

ביום ההוא יסיר ד' את תפארת העכסים (ישעיהו ג) רש"י: "ביום ההוא - לעתיד לבא כשיבוא הקב"ה להשיב את ישראל אליו יסיר ה' מהם את תפארת העכסים שלא יהו תולין תפארתם בנוי תכשיטי נשים."
התנאי הראשוני לגאולה הוא תיקון עניין הצניעות בעם ישראל, וכל קבלה קטנה, כל הידור קטן שנקבל - יקרבו יותר ויותר את הגאולה ברחמים וללא צער וייסורים! (תורת האצילות)
בזכות מאתים ועשר שנים של עמידה איתנה ומאבק עיקש נגד הזרם, שבו מסרו ישראל את נפשם על שמירת לשונם הטהורה, מלבושיהם וצניעות הליכותיהם, שלא ידבק בהם אפילו משהו מטומאת מצרים. מאתים ועשר שנים באותם בגדים צנועים, באותו כיסוי ראש צנוע, באותה לשון נקייה שהייתה נהוגה בבית יעקב אבינו...
בזכות קדושה זו שזרחה בתוך מ"ט שערי טומאה ופריצות, ומתוך עמידה בסבל כל יתואר של לחץ עבדות ודיכוי, של לעג, עלבון וביזיון, בצבצה ועלתה לה גאולת מצרים..
גם הגאולה האחרונה תהיה בזכות שנשמור על הקדושה ועל הצניעות ונדבק במורשת אבות! (עולמות של טוהר)

פינת ההלכה

התחלתי ונשעתי...

מידה בנגד מידה

ב' מספרת בהתפעלות על גודל הסייעתא דשמיא שזוכים לראות בזכות הצניעות:

במשך תקופה ארוכה סבלתי מכאבי גרון בלתי מוסברים שהולכים ובאים. הבדיקות הראו תמיד שאין לי חיידק, והרופאים לא ידעו לומר מה הסיבה לכאבים.

באחד הימים, קיבלתי, בהשגחה פרטית, מספר של קו צניעות אשר בו מושמעים שיעורים יומיים המכילים חיזוק והלכה קצרה. התחלתי להאזין לקו בקביעות, וכשהגעתי לשיעור על פתח הצוואר - הייתה בו הלכה חדשה עבורי: לא ידעתי את המיקום המדויק של גבולות פתח הצוואר מאחור.

החלטתי להתחזק ולקיים את הנלמד הלכה למעשה: סגרתי את פתחי הצוואר בחולצות שהיו לי, ובחולצות החדשות שקניתי הקפדתי שתהיינה סגורות כראוי. גם בבית התחלתי לסגור את פתח הצוואר כהלכה.

והנה, זכיתי לראות בחוש כי מידה כנגד מידה לא בטלה. אין אנו יודעים חשבונות שמים, ולא תמיד אפשר לראות מיד את הישועה, אך הפעם לאחר כמה ימים, בחסדי ד' כי רבו עלי, כאב הגרון נעלם!! (סיפור קטן מעשה גדול)

בגדים הדוקים וצרים

בגד הדוק או צר הוא מכשול גדול ואיסור חמור, שהרי זה מבליט מאוד את צורת הגוף, והמכשול גדול ונורא הוא עד מאוד, רחמנא ליצלן, לצערנו, בעוונותינו הרבים, נכנסה האופנה הטמאה הזאת - של לבישת בגדים צרים והדוקים - גם לבתים הטובים ביותר.

אבל היצר הרע בערמומיותו ובתחבולותיו הצליח עד כדי כך להטעות אותנו, שהיום כשהרבנים שליט"א כבר זועקים ומתריעים על חומרת האיסור של לבישת בגדים צרים והדוקים, הרי שכולם אדישים וכל אחת חושבת שלא מדובר פה בבגד הצר שלה, אלא של חברתה ההולכת עוד יותר צר, לכן חשוב מאוד ללמוד היטב ולידע מה הם הכללים של בגד צר והדוק, ומה לא.

האופנה הזאת של בגדים צרים ומהודקים, וחציאות בחיתוך ישרות וצרות, יש צורך ונחיצות גדול לפעול ולעורר בזאת ממש במסירות נפש, כדי לבער הנגע הזה מתוך מחנינו, ולהוציא את המודה השפלה המכשילה את הרבים בהרהורים ועברות רעות, רחמנא ליצלן. (כתר הצניעות)

התיקון של הדור הזה הוא אמונה וצניעות, ובאלו צריך תמיד לעמוד על המשמר. וכשהמשיח יבוא, אלו שעמדו בניסיון בשני הפרטים הללו, הם יהיו הקרובים למלכות והגבוהים ביושר, והקרובים ביושר למשיח צדקנו, בלי שום ספק. (כתר הצניעות)

סיפור לשבת

גם בזמן שמזגו כוסיות משקה "לחיים" והמשקה נפל מידי הרועדות של האב על המפה הצחורה והמהודרת, התאפק הבן ושמר על ארשת פנים רגועה, הוא הסיט את הנושא וביקש מאבא שיספר על משפחתו ועל יחוסו.

משפחת המחוננים התפעלה מהיחס המכבד שזוכה לו האב הקשיש והמוגבל בבית זה ותקופה ארוכה לא נרגע אבי החתן מהרושם העצום של כיבוד האב שנוהג מחותנו.

בשנתיים האחרונות היה נדרש האב לטיפולים רפואיים בבית חולים ובמוסדות שיקום, ובכל הזמן הזה הבן ואשתו נשאו בעול במסירות. הם סיפקו את צורכי האב וסעדו אותו, עד שביום מן הימים, בעוד הבן מאכיל את האב בביתו, שבק האב לפתע חיים לכל חי והחזיר את נשמתו לבוראה.

ימי האבל חלפו, והם נתחלפו בתחושה של סיוס פרק חשוב בחיי הבן. כששבו הבן ורעייתו לשיגרת יומם, הם הבחינו בתופעה מוזרה: בשבע השנים, שבהן טרחו בטיפול באביהם הם היו עסוקים עד למעלה מראשם, ועתה הם ציפו למנוחה ולנחלה, כי יהיה להם פנאי לדאוג לעצמם, אך מה גדלה אכזבתם לגלות כי טרדות רבות נחתו עליהם: הבן הקטן היה זקוק לפתע לעזרה בלימודים, שיניה של הבת היו זקוקות לטיפול אינטנסיבי ויקר.

לצורך שידוך של אחד מילדיו הוא היה צריך לנסוע לחוץ לארץ, למרות שגם השידוך הקודם היה עם בן חוץ לארץ, הרי משפחת החתן הגיעה לארץ, ואילו הפעם משפחת המחונן החדש דרשה שהם יבואו אליהם. גם במקום עבודתו של הבן "צצו" לפתע דרישות נוספות, ועוד ועוד... יומם היה מלא וגדוש בטרדות שנחתו עליהם.

הבן ואשתו נוכחו בעליל – לאחר שהתבוננו על תמונת המציאות – כי בעת שהיה הבן טרוד בטיפול באביו, הקדוש ברוך הוא נטל מעליו טרחות אחרות, כן, טרחה תמורת טרחה.

(אור לישירים)

האב עבר להתגורר בבית הבן. בתחילה לתקופת ניסיון, שהפכה לשבע שנים תמימות, שידעו עליות ובעיקר – מורדות. הבן הצעיר נאלץ להפסיד ימי עבודה רבים כדי לקחת את אביו למרפאה או לטיפולים שונים, האב אהב את חברתו של בן זה ורצה שהוא יתלווה אליו ולא אחד מילדיו הנוספים. עם הזמן הפך האב למוגבל בתנועתו ובמעשיו, היה נדרש להאכילו ולנקותו באופן תמידי.

בנוסף הוא היה לעיתים חסר סבלנות והרבה להעיר לילדיו של בנו – לנכדיו. ההערות היו פוגעות בהם ובכל פעם היה הבן נדרש להרגיעם. נקודות משבר רבות היו בעת שהייתו, אך תמיד רעייתו הצדקנית של הבן הייתה מעודדת את רוחו ומחזקת אותו בכך שהוא משמח את אביו.

הבן הצעיר הציע לאביו שיעבור לגור עמו, חדר פרטי ינתן לו ונוכחותו לא תפריע לאיש, אך האב סירב לשמוע על הצעה זו, חמישים שנה מתגורר הוא בביתו, לא בנקל הוא מוכן לעקור ממקום מגוריו על כל זכרונותיו המתוקים...

היו גם רגעים יפים, כמו בעת שהיה האב רחוק ונקי, יושב בטרקלין הבית ומאזין לקלטות של שיעורי תורה והדף היומי, כשהוא לוגם תה וטועם מפרוסת העוגה שהוגשה לו. ברגעים אלו התחזקה ההחלטה בלבו של הבן, שכל מה שיקרה בעתיד לא יעיב על היחס החם שיעניק לאביו, וכי הוא מסלק מראש כל טרוניה.

בזמן שבתו הגדולה של הבן באה בקשרי השידוכין, והמשפחה נפגשו לעריכת התנאים בבית הבן, התעקש הסב לבחון את החתן ואת המחונן. מוחו לא היה צלול, ודבריו הביכו לעיתים את הבן ואת משפחתו, אך חזקה עליו החלטתו של הבן, והוא נהג באביו בכבוד.

יהודי קשיש ובא בימים, אב למשפחה ברוכת ילדים, התאלמן. אשת נעוריו הלכה לעולמה, וכל עולמו חרב. מלבד היותו חלוש וחולני, הרי שעתה נוספה בדידות פתאומית לחייו. מאדם בעל בעמיו, איש מכובד ונשוא פנים, הפך אט-אט לאדם עגום ומריר. המאמר של רבותינו "אין אישה מתה אלא לבעלה" התגלם בו באופן מוחשי.

בן הזקונים שלו, שגר בסמיכות לביתו, נרתם לסייע בידי ולהקל מעליו את יסוריו. בנו הבכור של בן זה היה לן בבית הסבא מדי לילה, את הארוחות סיפקה לו כלתו – אך מצבו הבריאותי והנפשי המעורערים של האב הצריכו טיפול יותר צמוד, אולם, כדרכם של אנשים, הפתרון הלך ונדחה.

מקרה שקרה אילץ את המשפחה להחיש את הפתרון הנדרש: האב מעד ונפל ארצה, הוא לא הצליח לקום ממקומו, ואילמלא שכנתו ששמעה את צעקותיו, לאחר שעתים בהן היה שרוע על הארץ, מי יודע מה היה עולה בסופו...

הבן הצעיר הציע לאביו שיעבור לגור עמו, חדר פרטי ינתן לו ונוכחותו לא תפריע לאיש, אך האב סירב לשמוע על הצעה זו, חמישים שנה מתגורר הוא בביתו, לא בנקל הוא מוכן לעקור ממקום מגוריו על כל זכרונותיו המתוקים.

לאחר הפצרותיו של הבן ניאות האב לעבור לבית בנו, רעייתו של הבן הסכימה לצעד המוצע, ובאצילות נפש ניאותה לארח את חותנה בביתה ולהיות שותפה למצווה כבירה זו: "זימן הקדוש ברוך הוא מצווה גדולה זו לפתחנו ועלינו לאמצה בלב שלם, וחוץ מזה הרי כולנו נגיע אם ירצה ה' לזיקנה ולא נרצה לבטח להיות מושלכים בעת הזאת" אמרה רעיית הבן בהתרוממות הנפש. הילדים התלהבו פחות. הקושי בטיפולו של הסב וההצטופפות הנדרשת היו קשים עליהם, כל ניסיונות השכנוע באמצעות מדרשי רבותינו וסיפורי צדיקים בנושא לא הועילו הרבה...

יש להיזהר בכבוד האב והאם גם כשהם מצידם אינם נותנים לך כבוד. זה קשה, אבל זו מצוה גדולה עד מאוד!

קוה אל ה'

בטחון

גדולות ונצורות פעל רבי יצחק מוורקי זצ"ל לביטול גזירות קשות שנגזרו על ישראל. הוא לא חת לפנות למלכים, לשרים ולשליטים כדי להמליץ טוב על עמו.

פעם גונבה לאזניו שמועה נוראה: השלטונות זוממים לגזור שרפה על כל ספרי 'חושן משפט' שב'שולחן ערוך', כדי שהיהודים יסורו למשמעתם של בתי המשפט הגויים וידונו כדיניהם.

מיד קרא רבי יצחק לגביר ר' מאטיל מקאלושין ז"ל. ר' מאטיל זה היה בעל קשרי מסחר ענפים עם חוגי השלטון, וגם בקי בשפה הפלונית. רבי יצחק רצה שר' מאטיל יתלווה אליו לשיחת שתדלנות, שבה ישכנעו את השר להעביר את רע הגזרה.

אולם ר' מאטיל חשש: "אני מפחד מהשר", אמר, "הוא כעסן גדול, ועלול להרוג אותנו".

הסביר לו רבי יצחק: "בפרשת בא מצוה ה' יתברך את משה רבנו: 'בא אל פרעה'. לכאורה תמוה מדוע לא נכתב 'לך אל פרעה'? אלא כך אמר ה' יתברך למשה: 'בא עמי, ואני אלך אתך אל פרעה'. שכינה תבוא איתנו ומה יש לפחד?"

נאזר ר' מאטיל בבטחון ובגבורה, הלך אל השר, וזה בטל בחסד ה' את הגזירה. (תספר)

נצור לשונך

מוסר ערכו של הדיבור וחשיבותו

בספר חפץ חיים על התורה מובא משל שהחפץ חיים היה רגיל לאומרו, כדי להמחיש עד כמה גדול החיוב לשמור אפילו דיבור אחר היוצא מפיו של האדם:

אדם נכנס לבית חרושת גדול ומצא שם מאתיים ארבעים ושמונה מכונות העומדות בתוך אולם ענק אחר.

כאשר היטיב האיש להתבונן ראה מכונה שאין למבקרים לגשת אליה אלא על פי רשיון מיוחד.

לאחר ששאל האורח לפשר הדבר, הוסבר לו כי למכונה זו תפקיר מיוחד: היא מפעילה את כל שאר המכונות. אם תארע בה תקלה, ואפילו הקטנה ביותר, תופרע מלאכת כל שאר המכונות ובית החרושת יושבת ממלאכתו.

מאתיים ארבעים ושמונה המכונות הינן משל לרמ"ח מצוות עשה שהוזהרנו בהן. וה"מכונה" שעליה יש לשמור ביותר, היא כח הדיבור שהוטבע באדם. מוות וחיים י ביר הלשון, ועל כן צריך האיש החפץ חיים לשמור לשונו מרע. זוהי איפוא המתנה הגדולה ביותר שנתן הבורא לאדם וחובתו היא להשגיח עליה כעל בבת עינו ולשמור היטב פתחי פיו. מדוע חשוב כל כך ללמוד הלכות לשון הרע?

יש השואלים עצמם, מדוע עלי לעמוד כל כך בלימוד הלכות לשון הרע, הלא די לי כי אחזיק במידת השתיקה ומובטח אני שלא אדבר דברים רעים? שאלה זו בטעות יסודה. במקרים רבים חייב אדם לספר את הידוע לו, אולם בגלל אי ידיעת ההלכה הוא עלול בקלות לעבור את תחום המותר ולחטוא באיסור לשון הרע. רק מי שבקי בהלכות הללו יכול לדעת תמיד מה מותר לו לדבר ומה אסור.

הלכה רכילות על ילד קטן

אסור לספר רכילות על קטן, ויש אנשים הנכשלים בזה שמספרים להורה של ילד כיצד ילד אחר הכה אותו, ואלו מגיבים באופנים אסורים, או שמכים את הנער, או שנעשית מחלוקת גדולה בין הורי הילדים.

יד' שבט

שביבי אור

"ולמען תספר באזני בנך, ובן בנך את אשר התעללתי במצרים" פרש"י: התעללתי – שיחקתי בהם.

לכאורה, מדוע הקב"ה שיחק והתעלל בפרעה ובעמו, והרי "רחמיו על כל מעשיו". יש להסביר הדברים עפ"י משל: לעשיר גדול ומופלג שהיה חשוך בנים ולאחר שנים רבות שהמתין ככיליין עיניים זכה שאשתו נפקדה וילדה בן זכר ילד שעשועים בן נחמד למראה ויפה תאר. אך דא עקא שלא יכלה להניק את הילד, אמר לה: וקראתי לך אשה מינקת ותניק לך את הילד. שילם העשיר טבין וטקילין שכר רב למינקת והניקה הילד.

ויהי כמשלוש חדשים ויחלה הילד וישאל בטובי הרופאים וישיבו לו: כי הילד לקה בהרעלת קיבה חריפה ועליו לתת לו רפואות תעלה מרות כלענה כדי שיקיא את תוכן קיבתו ובזה יחלים ממחלתו.

אך מכיון שהתרופה היתה מאוד חזקה והילד היה חלש לא היתה אפשרות להשקות אותו את סם התרופה בשום אופן כדי שלא יכנס בסכנה חלילה. התייעץ האב בפרופסורים גדולים ויעצו לו: שהמינקת עצמה תשתה את הסם המר כלענה והחזק וזה ישפיע על החלב שלה, וכשינק הילד מהחלב ישפיע החלב על מחלתו ויעלה ארוכה ומרפא לכל תחלואיו.

אולם כשנתבקשה המינקת לשתות הסמים המרים סירבה בכל תוקף באומרה: האנכי הריתי את הילד הזה אם אנכי ילדתייהו? ! כי תאמר אלי לשתות סם מר ממות. שכר שכרתיני להניק הילד ותו לא.

ויגש העשיר אל בית המשפט לצוות עליה ולהכריחה לשתות את הסמים המרים ולהציל את נפש בנו יחידו. וישאל השופט את הרופאים לאמור: מאין קיבל הילד את הרעלת הקיבה? ויענו הרופאים פה אחד: אין ספק כי המינקת עצמה אכלה דברים המזיקים שגרמו לעכירת החלב וגרמה ע"י כך הרעלת קיבה לילד.

ויחרץ השופט את משפטה שבעל כרחה צריכה לשתות את הסמים המרים להחיש רפואה לילד הרך. כי אשמת המחלה בראשה, היא הביאתה והיא תקחנה וארוכתו מהרה תצמח.

והנמשל: בני ישראל היו תמימים וטהורים כשירדו למצרים עם יעקב אבינו, בריאים בנפשותם חדורי אמונה שלמה בבורא עולם. אך פרעה ועמו הרעילו את נשמתם השחיתו והתעיבו עד שבנ"י הגיעו לדיוטה תחתונה ירדו למ"ט שערי טומאה כמו שנאמר: "וירעו אתנו המצרים", עשו אותנו רעים. וכדי להחזיר את בנ"י לתומתם ואמונתם לא היה מן הנמנע להכותם בעשר מכות לעיני ישראל, לקבל מהלומות נוראות ועי"כ יחזרו לתומתם ואמונתם הטהורה בבורא עולם כבתחילה להעלות רפואה לנפשם וידעו כולם כי "אין עוד מלבדו". (המגיד מדובנא)

חכמת נשים

הכוח העצום של התפילות בחינוך הילדים

ספרה הרבנית שלזינגר מלונדון אשת הגאון ר' אליקים שלזינגר ראש ישיבת הרמ"א, כי היתה שכנה דלת מול דלת בירושלים של הרבנית שרה רוטברג רעייתו של הגאון רבי זלמן זצ"ל ראש ישיבת "בית מאיר". פעם אחרי הדלקת נרות, כאשר הבעלים כבר הלכו לבית כנסת, היא שומעת מהבית של ר' זלמן בכיות נוראות עם גניחות. היתה בטוחה שקרה משהו, דפקה בדלת, ומשלא פתחו פרצה את הדלת בבהלה, והנה היא רואה את הרבנית רוטברג עומדת ליד הנרות ומפיה בוקעות שאגות אימים.

"שאלתי אותה, מה קרה, ר' זלמן חולה? אך הרבנית כאילו לא יכולה לדבר", סיפרה. כשסיימה הרבנית רוטברג את תפילתה, נרגעה מעט, והתישבה לשוחח עם שכנתה המבוהלת. "תסבירי לי מה קרה?" ביקשה הרבנית שלזינגר, ושכנתה הסבירה בקול בוכים: "בננו היקר נ"י, בא ביום ששי מהחיידר, והרבי כתב לו בדף שהשבוע היתה לו ירידה בלימודים. את יודעת איזה אסון הוא זה, על זאת בכיתי..."

הגאון רבי משה שטרנבוך שליט"א היה רגיל להיכנס בצעירותו לביתו של הגאון מטשעבין זצ"ל לשוחח עמו בדברי תורה. פעם אחת נכנס אליו והציע בפניו חידוש נפלא שנתחדש לו, והנה לאחר ששמע הגאון מטשעבין את החידוש ונהנה ממנו מאד, הגיב לפתע תגובה שהביכה את אומרו: "החידוש הזה אינו שלך."

נבהל ר' משה, מדוע הוא חושד בו חלילה שאומר תורה שאינה שלו? הסביר לו הגאון מטשעבין: "חידוש זה שייך לדמעות של האמא, כי אי אפשר לחדש כזה חידוש בתורה ללא התפילות והדמעות של האמא". (דרשו)

לעילוי נשמת

ר' דוד בן רחל ז"ל
רחל בת תמו ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' עמרם בן פרחא ז"ל
מזל בת סוליקה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' חיים חטאתו
בן ביה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת

ר' יוסף ז"ל בן ורדה תחיל
דינה ז"ל בת ורדה תחיל
ת.נ.צ.ב.ה